

Phần 6

Chương 26 Đam Mỹ Lang

Tổng Tiểu Hoa hận người đàn ông này.

Cái người ‘đùng’ một cước đá văng cửa trước, đang được Lục Lăng cùng Lục Tử Kỳ hoan nghênh nhiệt liệt, mặt xám mày tro râu quai nón, nói cho uyển chuyển một chút thì lớn lên trông rất giống ‘mãnh liệt Trương Phi’, nếu nói thẳng thì hoàn toàn chính là một nam nhân giống như ‘thỏ phi’.

Sớm không đến muộn không đến, lại cố tình chọn ngay lúc máu chót này đến, thật muốn cắn chết hấn giết chết hấn bóp chết hấn đập chết hấn a a a!!...

“Bái kiến tiêu tẩu!”

Tiểu tẩu của đại đầu quý người sao! Người mới là tiêu tẩu, cả nhà người đều là tiêu tẩu!

Tổng Tiểu Hoa ở trong bụng liều mạng oán thầm người đang hướng về phía nàng cười hi hi khoa trương giống như ca diễn làm lễ ra mắt ‘đại hồ tử’, nàng vô cùng muốn gỡ xuống toàn bộ đại bạch răng trên dưới hai hàng không để sót lại một cái nào cả, chỉ là, ngoài mặt lại cười đến thật là hiền lương thực đức, khề vén áo thi lễ, còn là tiêu chuẩn hoàn mỹ: “Ta như thế nào dám đảm đương được đây?”

Hoắc Nam nhìn lên người trước mặt nhỏ gầy và yếu ớt, quần áo mộc mạc, chỉ cài một cây châm trên tóc, giơ tay lên sờ lỗ mũi một cái.

Mới vừa rồi hấn trực tiếp dùng chân to đập cửa mà vào, không nghĩ tới lại có thể bắt gặp một màn ‘ướm át’ như thế này, Lục Tử Kỳ còn mặt đỏ tía tai lúng túng không thôi, đang nhìn qua tiểu nha đầu có thể mặt không đổi sắc bình thản ung dung với vẻ khiếp sợ. Mặc dù tạm thời không thể bắt bẻ được ngôn hành cử chỉ của nàng, nhưng đôi mắt to kia, khi nhìn thấy hấn lần đầu tiên một nam nhân xa lạ nhìn không một chút né tránh như vậy, vừa thông suốt liền nhìn thẳng hấn, giống như mang theo một chút địch ý muốn đem hấn ăn tươi nuốt sống...

“Hoắc thúc thúc, đây là mẫu thân.” Lục Lăng từ trong ngực của Hoắc Nam nhảy xuống, lôi kéo tay của hấn đi tới trước mặt của Tổng Tiểu Hoa giới thiệu, tiếp đó lại hướng về con chó đang hướng về phía người bên cạnh hấn trợn mắt nhe răng bé nó lên: “Đây là Vô Khuyết!”

Con người Hoắc Nam suýt nữa liền trợn muốn rớt ra ngoài, tay run run chỉ vào con chó, quay đầu nhìn về phía người trên mặt bắt đấm dĩ cười khổ Lục Tử Kỳ: “Chuyện này... Chuyện này...”

Lục Tử Kỳ lại có thể cùng một con chó ở cùng một mái nhà, mặt trời mọc lên từ phía tây sao, Hoàng Hà nước chảy ngược rồi sao?!

Tổng Tiểu Hoa thấy thế, liền tiến lên một bước, nhẹ nhàng mềm giọng nói: “Đây là thành viên mới trong gia đình của chúng ta, họ Tổng, tên Vô Khuyết.”

Còn còn... Còn có tên có họ nữa...

Vì vậy, vốn là khiếp sợ quá độ hơi thở không thuận Hoắc Nam nhất thời bị nghẹn, ngay sau đó lại mãnh liệt ho một hồi kinh thiên động địa.

Nhìn thấy Hoắc Nam ho tới mức phổi muốn văng ra ngoài, Tổng Tiểu Hoa cuối cùng cũng cảm thấy hả hê thở ra một hơi.

Nhưng là cũng không lâu lắm, cảm giác như thế này lại quay trở lại gấp trăm ngàn lần hơn trước nữa.

Đầu tiên Hoắc Nam cùng Lục Tử Kỳ ở trong thư phòng nói nhỏ một lúc lâu, tiếp đó lại chạy đến trong sân bày ra bàn cờ chém giết đến trời đất mù mịt, cuối cùng ở nóc phòng uống rượu say đến bất tỉnh nhân sự.

Đúng, không sai, là nóc phòng.

Tổng Tiểu Hoa mua thức ăn mua rượu nấu cơm rửa bát dụ dỗ đứa nhỏ và cho chó ăn bận rộn cả một buổi trong lúc tâm trạng không tốt, thật không dễ dàng chấm dứt, lại đi tìm kiếm cả trong và ngoài nhưng có tìm như thế nào cũng không tìm được hai người đang đánh chén Trường Ca ở trên nóc phòng.

Trong lúc nàng tóc gáy dựng đứng sống lưng lạnh, cho là mình gặp quỷ thân xuyên qua, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng ngáy, rất có uy lực như sấm dậy đất bằng, Tổng Tiểu Hoa cả kinh đứng tại chỗ nhìn lên cao suýt nữa bật thốt kêu lên một tiếng ‘mẹ’.

Định thần, lui về phía sau mấy bước, ngẩng đầu, chỉ thấy bốn bàn chân lớn xếp trên mái hiên, hai cái với đôi giày vải rách nát bản thủ, hai cái với đôi giày sạch bóng màu trắng.

Ngay lúc đầu Tổng Tiểu Hoa còn hung hăng kích động một phen, cảm thấy bọn họ nhất định là dùng kinh công trong truyền thuyết bay lên trên nóc phòng, nhưng chỉ chớp mắt lại thấy có một cái thang đặt bên cạnh...

Thật là lạ, chỉ có người có bản lĩnh mới có thể làm được như vậy. Chỉ là không biết, hai người này đều say mềm hết rồi đi đường còn không vững tại sao lại không từ trên đó lăn xuống đây.

Giống như là đang cười nhạo Tổng Tiểu Hoa, tiếng ngáy lại lớn thêm một chút, còn ngáy như có quy luật, khi nàng nghe được không nhịn được trong lòng sinh ra ý nghĩ xấu.

Đi phòng bếp, cầm lấy dao thái sáng loáng, thời gian trời tối thích hợp cho việc giết người, theo cái thang bò lên trên.

Toét miệng, nhe răng, bộ mặt cười gằn Tống Tiểu Hoa lộ ra cái đầu của mình ở trên cái thang, nhìn tình cảnh trên nóc phòng hiện giờ.

Lục Tử Kỳ đang cầm một vò rượu nằm ngửa mặt lên trên, còn Hoắc Nam thì ôm một vò rượu nằm nghiêng người, bắp chân của Lục Tử Kỳ đè ép lên bắp đùi của Hoắc Nam, tay của Hoắc Nam nắm cả hông của Lục Tử Kỳ, mặt đầy lông lá dán vào ngực của Lục Tử Kỳ...

Hai gò má ửng hồng, tóc mai ướt át, mùi rượu tràn ngập khắp nơi, tứ chi dầy dụa, khung cảnh thật là kiêu diễm.

Theo như diện mạo của hai người thì, Hoắc Nam giống như là công, nhưng là nhìn tư thế trước mắt thì, Lục Tử Kỳ lại là công, hoặc là, vừa làm vai trò công và thụ luôn?

Nam chủ nhân cùng nam bảo mẫu...

Ngao gào khóc, Tống Tiểu Hoa ngôn ngang trong gió rồi.

Quả nhiên, trong lòng mỗi người đàn bà đều có một đam mê lang...

Lắc đầu một cái, lắc lư đao, đuôi đi suy nghĩ loạn thất bát táo đang gào thét trong lòng.

Lục Tử Kỳ không phải là công cũng không phải là thụ, hấn là nam nhân bình thường! Là thẳng đây! Coi như hấn có cong... Tống Tiểu Hoa nàng cũng có thể làm cho hấn thẳng lại lần nữa!

Bình ổn lại tâm tình, suy nghĩ kĩ lại, lập trường kiên định lại, Tống Tiểu Hoa lần nữa lộ ra vẻ mặt dữ tợn vụn vẹo, từng chút một bò qua.

Dùng tất cả hơi sức đem Hoắc Nam giống như heo chết ra khỏi người của Lục Tử Kỳ, kết quả, ngay thời điểm hấn trở mình vung cánh tay lên, cái bình rỗng trong tay trùng hợp nhắm thẳng ngay cái trán của Tống Tiểu Hoa mà đến. Nếu như không phải là nhìn thấy hấn ngáy như sấm ở một bên không có gián đoạn, rõ ràng vẫn còn ngủ say, nếu không Tống Tiểu Hoa đã cho là người này cố ý làm như vậy.

Nhe răng trợn mắt dùng tay xoa xoa chỗ đỏ trên cái trán, một tay cầm dao thái dán lên trên mặt của Hoắc Nam khoa tay múa chân hết bên này tới bên kia, suy nghĩ đến tột cùng có nên từ nơi này hạ xuống một đao không.

Càng nhìn càng thấy đại hồ tử này, thật là chướng mắt. Thời điểm lúc dùng com, Tống Tiểu Hoa liền có cảm giác như có mảnh vụn gì rơi vào bên trong đồ ăn, làm cho cả người nàng không thoải mái.

Thật đúng lúc!

Vừa đúng lúc thử một chút kĩ thuật xắt rau bây giờ của nàng, hắc hắc, tạo hình mới cho nam nhân này, cũng coi như là làm cho một bụng khí của nàng giải tỏa hoàn toàn!

Nhưng ước lượng nửa ngày, đến một khắc chuẩn bị xuống đao lại do dự.

Cổ nhân thường nói ‘thân thể da thịt là do cha mẹ ban cho’ không có bao gồm râu ria chứ? Râu ria cũng coi là một phần của cơ thể? Nhưng rất nhiều người không phải cũng không có râu ria sao? Lục Tử Kỳ cũng không có, Nguyên Hạo cũng không có...

Ai, vẫn là thôi đi, người cô đại đường như có rất nhiều quy củ đòi mạng, ngộ nhớ thật sự là đồ hấn xem trọng, dễ dàng làm hỏng cũng không quá tốt...

Chán nản thở dài, hung hăng khinh bỉ sự ‘lương thiện’ của mình, Tống Tiểu Hoa âm ức xách theo con dao phay, quay lại cái thang bò đi xuống.

Qua mấy phút công phu, nàng lần nữa ‘hì hục’ leo lên, trên vai khiêng một cái chần bông.

Mùa thu ban đêm thật là lạnh, người say rượu ngủ như vậy một đêm không có gì che và ngăn cản gió, không biết chừng sẽ bị cảm. Biết bản lãnh của mình không thể đem mấy đấng mây râu từ trên nóc phòng kéo về phòng, vậy chỉ có thể đem chần bông tới đắp cho họ.

Trước là sờ tới bên người Lục Tử Kỳ, lệch đầu tỉ mỉ quan sát.

Không trăng không sao không đèn, “vạn lại câu tịch” (không có một âm thanh).

Mượn ánh sáng yếu ớt, như cũ có thể thấy được dáng dấp lông mi bạc môi khêu gợi, đúng thật là bộ dáng do trời tạo nên mà.

Thật ra thì, dáng dấp của hấn không hề giống Nguyên Hạo cao cường tuấn dật phi phàm, yêu nghiệt mắt hòn như vậy, chẳng qua là coi như đoạn chính thôi, umh, phải nói, vẫn tính là có mấy phần tư sắc... Dù sao vẻ đẹp như vậy, đối với Tống Tiểu Hoa rất có lực sát thương.

Tống Tiểu Hoa tự nhận mình đã thấy qua vô số mỹ nam, cũng không hiểu tại sao mình lại bị gương mặt quy củ đoạn chính trước mắt này hấp dẫn. Không lẽ, đây chính là giống với câu nói chìa khóa xứng với ổ khóa sao, hấn vừa đúng chính là cái chìa khóa mở ra ổ khóa là nàng hay sao?

Nếu gặp phải vấn đề về chất lượng, một cái chìa khóa có thể mở ra được nhiều ổ khóa thì phải làm như thế nào? Chẳng lẽ đây chính việc tam thê tứ thiếp trong truyền thuyết sao?... Phốc... Dừng lại dừng lại...

Lắc lắc đầu, khiến máu mũi đảo lưu, Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng đem chần đắp lên người Lục Tử Kỳ.

Vốn là khi đang ngủ cảm thấy có chút lạnh, giờ thấy được cảm giác ấm áp, liền lập tức đem thân thể đi đến bên trong cái chần rịt lại một cái, hấn còn nhíu nhíu mày chép miệng một cái.

Thật đáng yêu...

Tống Tiểu Hoa buồn cười một lúc, lúc này mới chuyển sang đi chăm sóc một người say khác.

Hoắc Nam ở một bên ngủ với tư thế chổng vó còn ngáy khò khò, Tống Tiểu Hoa lại mất sức của chín trâu hai hổ mới đem hũn xê dịch một chút, để cho hũn cùng Lục Tử Kỳ nằm song song, đem một cái chăn khác đắp lên cho hũn.

Thờ gấp hồng hộc mấy hơi, lau mồ hôi. Tống Tiểu Hoa hướng về phía cái người không ngừng ngáy to làm mặt quỷ hung tợn. Thật là không thể hiểu nổi, rõ ràng là người nhìn qua rất gầy không có tí thịt nào, tại sao lại có thể nặng như vậy, chẳng lẽ đây chính là như người ta nói xương tủy bên trong tất cả đều là thịt sao?...

Sắc trời đã tối, bận rộn suốt cả một ngày eo mỗi lưng đau chuột rút Tống Tiểu Hoa chuẩn bị nhanh chóng quay về phòng ngủ một giấc, vừa mới chuyển người, lại bỗng dưng cứng đờ.

“Đồng Nhi...”

Giọng nói thật nhẹ, thật thấp gọi, ở trong gió vừa thổi tứ tán.

Đổi lập với nhau, tiếng ngáy nghe hình như càng thêm vang dội.

Cầm quyền, lại lần nữa ngồi chồm hồm trở lại bên người của Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa nhẹ giọng nói một câu: “Một ngày nào đó, khi người say rượu kêu, sẽ là tên của ta.”

Sau đó rời đi, cũng không quay đầu lại.

Chương 27

Ly Biệt

Hôm sau, mặt trời vừa ló dạng, Lục Tử Kỳ hoảng hốt mở ra đôi mắt chua xót, đầu hơi nhức. Cảm giác say rượu, không sai biệt lắm đã hơn một năm không có hưởng qua.

Vận động thân mình một chút, hai vai lập tức liền truyền đến cảm giác đau nhức, lúc này mới phát hiện ra, mình là ngủ ở trên mảnh ngói nóc phòng, mình lại hoàn toàn không nhớ là như thế nào bò lên đây? Xem ra, tối hôm qua thật là say quá mức.

“Người rớt cuộc tỉnh rồi?”

Một âm thanh lười biếng vang lên ở bên tai, không cần nhìn cũng biết là ai. Nhắm mắt, nhu mi tâm: “Sao người lại không dìu ta trở về phòng ngủ hả?”

“Bởi vì ta cũng say!”

“Thôi đi, tửu lượng của người ta còn không biết sao?”

“Cũng do ta. Ta không biết là tử lượng của ngươi lại giảm xuống nhiều như vậy.”

“Không phải tử lượng của ta giảm xuống, mà là tử lượng của ngươi lại tăng lên.”

Lục Tử Kỳ lật người ngồi dậy, nhìn thấy trên người mình có đắp chăn bông, trong mắt có chút kinh ngạc: “Đây là...”

“Là cô dâu của ngươi mang tới.” Hoắc Nam ngồi ở trên nóc nhà, ngồi xếp ngấm mặt trời mọc, cười như không cười trở mắt nhìn Lục Tử Kỳ: “Phòng của ta, ta muốn thu hồi, cho nên, cái chăn hai người các ngươi có phải hay không cũng không cần phân chia rõ ràng như thế rồi?”

Lục Tử Kỳ hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Hôm qua nói như vậy, ngươi tốt nhất suy tính một chút.”

“Ngươi đừng nói lảng sang chuyện khác với ta!”

“Đã là nam nhân thì phải lập được công lao sự nghiệp, chớ cô phụ một thân bản lãnh của ngươi.”

“Nàng đã ra đi ba năm rồi, ngươi hôm nay đã tái giá, nên bắt đầu tất cả lại một lần nữa.”

“Viên tướng quân trấn thủ ở biên quan hơn mười năm, trung thành và tận tâm có nhiều chiến công hiển hách, lần này cơ duyên xảo hợp ngươi trợ giúp hấn kháng địch, hấn thưởng thức ngươi như thế, nhân cơ hội này ngươi nên tiếp tục ở lại bên cạnh hấn góp sức làm chút việc vì dân vì nước, dù sao cũng tốt hơn là ở chỗ của ta uổng phí thời gian sống.”

“Năm đó nếu không phải ta, có lẽ nàng sẽ không phải chết.”

“Hiện nay Đại Tống đang bị một số nước cương địch rình rập, hai năm qua mặc dù ngoài mặt thì thái bình, kì thực là mạch nước ngầm đang khuấy động. Liêu quốc liên tiếp tập kích quấy rối, Đãng Hạng cũng thử dò xét, kích thước không lớn, nhưng ý đồ rõ ràng, chỉ trong vòng ba năm nữa sẽ có biến cố xảy ra.”

“Hiện tại ngươi lại lần nữa có thể tử, Lăng Nhi có mẹ, nếu như ngươi không thể buông bỏ ôm ấp trong ngực, thì như thế nào có thể lấy được hạnh phúc?”

Lục Tử Kỳ thở dài, cuối cùng cũng kết thúc cuộc đối thoại ‘ông nói gà bà nói vịt’: “Sao ngươi lại biết ta không thể buông bỏ ôm ấp trong ngực hả?”

Hoắc Nam lạnh lùng khẽ hừ: “Cái gọi là rượu vào lời ra, khi say rượu ngươi kêu tên người trong lòng mà ngươi thích nhất.”

“Chuyện này...” Lục Tử Kỳ cúi đầu nhìn mặt chăn thêu uyên ương: “Chuyện này ta không thể không chế được.”

“Ta hiểu...” Hoắc Nam gãi gãi bộ râu: “Ta thấy, người tân nương tử kia làm không tốt nên cũng hiểu được.”

Lục Tử Kỳ sững sốt: “Có ý tứ gì?”

“Ý tứ là...”

“Này! Hai người say mềm các người! Đã tỉnh rượu chưa?”

Từ phía dưới truyền tới một tiếng hô to đã cắt đứt lời nói của Hoắc Nam, sò mũi một cái: “Được rồi được rồi, chuyện của hai vợ chồng các người thì các người tự giải quyết đi, ta đây là người ngoài cũng không tiện nhúng tay vào.”

Lục Tử Kỳ mỉm cười chậm rãi đứng lên đi về phía thang, nhẹ nhàng để lại một câu nói: “Vô luận chuyện năm đó Đồng Nhi chết có hay không liên quan đến người thì người trả ba năm vậy là đủ rồi.”

Trong mắt Hoắc Nam lóe lên: “Cuối cùng thì nơi đây cũng không phải là nơi người nên ở lại lâu, nhìn tình thế trước mắt, có lẽ sẽ rất nhanh có biến động. Đến lúc đó, người ứng phó như thế nào?”

“Tránh thì không thể tránh được, chỉ có đổi mặt.” Lục Tử Kỳ cất giọng nghe có vẻ hơi mệt mỏi nở nụ cười: “Đạo lý này là ta học được từ trên người con chó kia.”

“Tống, Vô, Khuyết...” Hoắc Nam cười dài một tiếng, vén vạt áo lên: “Tên rất hay! Chỉ là, nếu làm cái gì cũng hoàn hảo vô khuyết thì cuộc sống này còn có cái ý nghĩa gì đây? Tiệc rượu hôm qua, đầu tiên là chúc tân hôn của người, thứ hai là vì tẩy trần cho ta, còn thứ ba... Là tiễn ta đi.”

Lục Tử Kỳ ngừng lại một chút, lách người sang bên để cùng đứng đối diện với hắn: “Quyết định?”

“Quyết định, hôm nay liền đi.”

“Hôm nay? Vì sao phải vội vã như vậy?”

“Vào trong quân sớm một ngày, là sớm một ngày được ra sức, cũng có thể sớm một ngày quên đi vương vấn.”

Lục Tử Kỳ lông mày nhăn lại thành ngọn núi: “Người chớ vì ta...”

Hoắc Nam vung tay lên: “Việc này không phải do người đâu! Dù sao ta là muốn đi lập công danh, tất cả đều là làm vì nước tận trung nên không thể trễ nãi được.”

“Người...” Lục Tử Kỳ thở dài thật sâu, cười nhạt một tiếng: “Người phải tự bảo trọng mình!”

“Ta một người độc thân người có thể yên tâm, người thì ngược lại...” Hoắc Nam lại gần cố ý giảm giọng nói thấp xuống: “Đừng trách ta không có cảnh cáo người, tiểu tử cũng không phải là nữ nhân dễ đối phó như vậy đâu! Nếu là người chọc cho nàng mất hứng, cẩn thận nàng cầm đao chém người!”

“Cầm đao chém sao?” Lục Tử Kỳ rất là kinh ngạc: “Xin chỉ giáo cho?”

Hoắc Nam dùng sức vuốt râu, sau đó giơ ngón trỏ lên lắc lắc: “Thiên cơ không thể tiết lộ được!”

“Này! Hai người các ngươi rút cuộc khanh khanh ta ta xong chưa hả? Ta muốn đi chợ sớm để mua một ít đồ, các ngươi cũng mau xuống rửa mặt đi! Tướng công không phải là sáng nay chàng phải lên đường sớm sao?”

Khanh khanh ta ta...

Hoắc Nam cùng Lục Tử Kỳ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt quái dị.

Dùng thành ngữ này, không thích hợp lắm...

Tống Tiểu Hoa đối với việc Hoắc Nam vừa mới trở lại liền muốn đi cảm thấy rất ngoài ý muốn: “Chuyện gì xảy ra mà gấp như vậy? Dầu gì cũng nghỉ ngơi mấy ngày đã!”

Hoắc Nam đang dùng râu cọ cọ Lục Lăng làm nó tránh khắp nơi thuận miệng đáp: “Đi trễ sợ trận đánh đã xảy ra rồi.”

“Đánh giặc?” Tống Tiểu Hoa hai mắt lập tức lóe sáng, là một người sinh trưởng ở thời Trung Quốc thịnh vượng cuộc sống hạnh phúc, chiến tranh là loại chuyện chỉ có ở trong điện ảnh và trên truyền hình hay trong kịch mới có thể chứng kiến được, cảnh các chàng trai trẻ sức lực dồi dào giơ roi thúc ngựa dong ruổi sa trường được nhiều người kính nể: “Các ngươi muốn đi đánh giặc sao? Đánh với ai? Đánh ở nơi nào?”

Hoắc Nam để cho Lục Lăng bị mình chọc cười đến mức thở không nổi chạy đi, xoay người lại nhìn vẻ mặt phấn khởi của Tống Tiểu Hoa: “Tiểu tẩu, làm sao người vừa nghe đến đánh giặc lại như vậy...”

“Ách... Là ta khẩn trương chứ sao!”

“Hả?” Hoắc Nam chẳng nói đúng hay sai sờ mũi một cái: “Không cần lo lắng, nơi này tạm thời vẫn rất an toàn. Dù sao, cho dù địch có xâm lấn, ta tin tưởng tiểu tẩu người cũng có thể ‘một người canh cửa nhà mà vạn người cũng không thể qua được’, phải hay không?”

Cả khuôn mặt hần hơn phân nửa bị râu che đi, vì vậy cặp mắt càng hiện ra lóe sáng hơn, tại ánh mắt nhìn soi mói như vậy, Tống Tiểu Hoa chợt hiểu ra tất cả cảm giác hiện giờ rất kích động.

Tối ngày hôm qua, là hần giả say!

Trong ‘Xạ Điều Anh Hùng Truyện’ có một đoạn, Dương Quá muốn giết Quách Tĩnh, ngày to giả bộ ngủ, kể cả thời điểm trở mình vẫn ngày a ngày a không ngừng, Quách Tĩnh là một người chân thật cho là hần bị tẩu hỏa nhập ma nên vận công điều tức cho hần, bởi vì người trong lúc thay đổi tư thế sẽ không ngày to được!

Tống Tiểu Hoa ở trong lòng điên cuồng mắng mình thật đầu heo bị hần là sói giả bà ngoại lừa! Liền thông suốt vì sao lúc đó hần lại di chuyển được như

vậy, Hoắc Nam chỉ khò khè nhưng không có một khắc ở giữa dừng lại! Tên đáng chết, cố tình đùa bỡn nàng! Làm sao nàng lại không trực tiếp một đao chém chết hắn...

“Người là con của sao?”

Tống Tiểu Hoa chột không đầu không đuôi nói một câu khiến Hoắc Nam trực tiếp ngốc tại chỗ: “À không, ta cảm tình con hổ...”

“Vậy làm sao mà xương cốt bên trong của người cũng đều là thịt?”

“... Hả?”

Tống Tiểu Hoa sờ sờ cái trán sắp phát đau, sau đó xoa xoa tay, vẻ mặt ác bá đùa giỡn nàng dẫu nhỏ cười xấu xa, hướng Hoắc Nam bước tới: “Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy đại gia ngài để cho ta xoa bóp một chút xem sao?”

Hoắc Nam hoàn toàn ngu si, theo bản năng lui về phía sau hai bước lớn, vẻ mặt thuần lương cực kỳ vô tội, giọng nói đã bắt đầu có chút biến điệu run run: “Người người người... Tiểu tẩu người cái này là...”

“A hồng hồng hồng... Người người có gọi tới khan cô cũng không có người đến để ý tới người đâu!”

Câu này là lời kịch kinh điển thật đúng lý hợp thời với tình hình này, cho nên nói, các tác phẩm tinh gia để lại từ cổ chí kim đều có đất dụng võ!...

“Hai người các người đang làm gì?” Lục Tử Kỳ từ trong phòng đi ra, liền nhìn thấy tình cảnh quỷ dị của hai người trong viện như vậy: “Tiểu Hoa... Nàng... Khi dễ hắn?” Mặc dù biết lời này nghe rất thái quá rất hoang đường, nhưng mà một màn trước mắt này thật sự là làm cho người ta rất khó không hỏi như thế.

“Khi dễ?” Tống Tiểu Hoa phấn chấn vỗ vai Hoắc Nam cười quái dị hai tiếng: “Này, người nói, ta có hay không khi dễ người hả?”

Hoắc Nam đã sớm như một làn khói chạy đến trốn sau lưng Lục Tử Kỳ, lộ ra hơn nửa khuôn mặt đầy râu của mình nói: “Không có không có không có... Không có...” Thất kinh như nai nhìn vào trong đôi mắt nhỏ như có thần kêu lên uất ức, kêu lên đáng thương, một cảnh đẹp động lòng người vừa thấy đã thương.

Hắn so với Lục Tử Kỳ còn phải hơi cao hơn một cái đầu, hai người giống nhau là đều cao ráo, vóc người tương đối. Nếu như bỏ qua bộ râu, chỉ nghe trong lời nói, thật ra thì, vẫn còn vô cùng được...

Tống Tiểu Hoa không nhịn được tay lại bắt đầu ngứa ngáy: “Người là đi đâu quân đánh giặc, lại không phải đi vào rừng làm giặc cướp, lưu bộ râu thỏ phi lại làm gì? Không bằng dứt khoát cạo bỏ, liền do ta tới khai đao đi, như thế nào?”

“Không không không... Không dám làm phiền đến tiểu tẩu!”

Hoắc Nam nghe xong lời này giống như là mèo bị dẫm vào đuôi, lập tức nhảy lên. Một tay nắm hành lý của mình lên, một tay ôm Lục Lăng qua liềm mạng hôn một cái, sau đó hướng về phía Lục Tử Kỳ cùng Tống Tiểu Hoa ôm quyền nói: “Ta phải lên đường rồi, vì vậy xin cáo từ, sau này còn gặp lại!”

Lời còn chưa dứt, người chạy ra đến cửa chính, bỏ trốn mất dạng.

Tống Tiểu Hoa bị hành động sét đánh không kịp bưng tai của hắn làm cho nàng lờ mờ phát hiện ra, qua một hồi lâu mới lẩm bẩm hỏi một câu: “Cuộc sống trước kia của các người chính là dựa vào hắn tới xử lý hay sao?”

Giống nhau có chút trở mắt Lục Tử Kỳ cũng phục hồi lại tinh thần: “Hắn là người nhìn qua có chút xúc động thôi, thật ra thì rất cẩn thận. Ba năm này, ít nhiều gì ta cũng đã làm phiền hắn...”

“Các người, đã biết nhau lâu rồi sao?”

“Cũng không có lâu lắm, mới có bốn năm mà thôi.”

“À... Hắn là người rất ý tứ.”

“Đúng vậy...” Nhẹ nhàng thở dài, hơi thần thờ.

Tống Tiểu Hoa không khỏi cũng có chút mất hồn.

Mặc dù chỉ cùng Hoắc Nam gặp mặt vội vàng, có mấy câu đối thoại mà toàn bộ đều là đầu khí nói giỡn, nhưng ấn tượng của nàng đối với hắn cũng không tệ lắm.

Bởi vì, hắn có thể để cho Lục Tử Kỳ vui vẻ chèn chát lên tiếng trường ca, Lục Tử Kỳ là vô câu vô thức say sưa sáng khoái, Lục Tử Kỳ như vậy có lẽ chỉ có cùng huynh đệ chi giao ở chung với nhau trong thời điểm như thế mới xuất hiện, Lục Tử Kỳ như vậy khiến người ta say mê...

“Đúng rồi, tại sao hắn lại xem bộ râu mép như bảo bối vậy?”

“Bởi vì...” đột nhiên Lục Tử Kỳ bật cười lên tiếng: “Hắn ngại nhìn dáng dấp quá mức tuần tú của chính mình.”

“... À?”

Lúc này, rốt cuộc Lục Lăng cũng phản ứng lại với việc đang xảy ra ‘oa’ một tiếng khóc lên: “Phụ thân, Hoắc thúc thúc đi rồi sao? Thúc ấy lại không cần Lăng Nhi rồi hả?”

Lục Tử Kỳ mỉm cười không tiếng động mà cảm thán.

Hoắc Nam a Hoắc Nam, vì sao lại để lại cho chúng ta nỗi buồn ly biệt, còn người thì chạy trốn so với thỏ sắp bị trúng tên còn nhanh hơn. Ở trên chiến trường đao kiếm không có mắt, người nhất định cũng phải chạy trốn nhanh như vậy, không, nhất định phải so với cái này còn nhanh hơn gấp trăm lần gấp nghìn lần mới được...

Huynh đệ, sau này còn gặp lại.

Mà Tống Tiểu Hoa là vôi vàng ngồi chồm hồm xuống lau nước mắt cho tiểu tử khóc như Hoàng Hà vỡ đê: “Lăng Nhi, con đã quên lời mẫu thân đã nói rồi sao? Nam tử hán đại trượng phu đổ máu không đổ lệ! Luôn khóc a khóc, như tiểu cô nương, thật mất mặt!” Thấy Lục Lăng xẹp miệng, thút tha thút thít liều mạng ngừng khóc, lại cảm thấy không đành lòng, ôm hẳn vào trong ngực mềm giọng an ủi: “Lăng Nhi ngoan, sẽ không ai không cần Lăng Nhi. Hoắc thúc thúc của con là ra trận giết địch làm đại anh hùng, đợi đến một ngày thắng lợi, hẳn sẽ uy phong lẫm lẫm cỡi ngựa cao to trở về! Con cũng hy vọng có thể có một thúc thúc anh hùng đúng không?”

“Dạ.” Lục Lăng dùng sức khịt khịt cái mũi, ngẩng cao cái đầu non nớt trong ngực: “Vây khi Lăng Nhi trưởng thành, Lăng Nhi cũng muốn làm đại anh hùng!”

“Tốt lắm, rất có chí khí!”

Tống Tiểu Hoa vuốt vuốt tóc của hắn, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy Lục Tử Kỳ đang nhìn về phía cửa chính trông tron đang rộng mở, giữa hai lông mày hiện lên vẻ vô cùng lo lắng.

Trong lòng không khỏi cứng lại.

Trong ấn tượng, Tống Triều, hình như là triều đại không chỉ về phương diện binh lính, còn có về phương diện quân sự cũng không đủ mạnh, vẫn luôn bị ngoại tộc đánh bẹp. Từ hai lần trước cùng Nguyên Hạo nói chuyện phiếm biết được, lúc này cự ly Tống Triều khai quốc mới chỉ có ngắn ngủi thời gian mấy chục năm mà thôi, nói cách khác, hiện tại không sai biệt lắm còn nên tính là Bắc Tống năm đầu.

Như vậy, cự ly đến khoảng thời gian ‘Tĩnh Khang si nhục’ còn có một đoạn thời gian nữa và cự ly Nam Tống qua đi, Tống Triều hoàn toàn sụp đổ còn có hơn hai trăm năm.

Tống Tiểu Hoa nàng cùng Lục Tử Kỳ nhất định là mệnh không có dài như vậy để chứng kiến thời khắc quan trọng trong lịch sử được, chỉ là, Lục Lăng còn nhỏ, hẳn có thể sẽ trải qua thời kì Bắc Tống diệt vong?

Trên thực tế, quá trình từ thịnh tới suy, mới thật sự là tàn nhẫn? Trong thời gian này, tất nhiên sẽ có vô số người chống lại, vô số thất bại, vô số phí công, Lục Tử Kỳ có thể thoát thân ra ngoài sao? Lục Lăng có thể hay không ở tương lai thật sự nhiệt huyết lấy thân thủ ranh giới?

Thì ra là, biết rất rõ ràng kết cục, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả xảy ra cảm giác là vô lực như vậy.

Thở dài một hơi, sửa lại tóc đứng lên.

Đang êm đẹp sao lại nghĩ đến những thứ này làm cái gì? Thật là ăn no không có việc gì làm không có chuyện làm mà, Lục Tử Kỳ chỉ là một cái quan ở địa phương nhỏ mà thôi, những sự kiện trọng đại liên quan đến sự hưng vong của

quốc gia sao có thể đến phiên hẳn quan tâm được? Làm tốt công việc của mình, quản tốt một cái huyện, chăm sóc tốt cho một nhà ba người của mình là được rồi!

Nếu không thể ngược dòng mà đi lên, vậy thì chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Tuy nói là quốc gia hưng vong, nhưng, hưng dân chúng khổ, vong, dân chúng cũng khổ. Bất quá chỉ là đổi người nắm chính quyền và đổi quốc hiệu mà thôi, người bình thường vẫn cứ theo lẽ thường ăn cơm ngủ và làm việc. Dù sao thì, 56 dân tộc là một nhà, toàn bộ đều là người Trung Quốc, nhiệt tình làm âm ỉ cái gì...

“Tiểu Hoa, ngươi đang nghĩ cái gì vậy?”

“À... Ta đang nghĩ...” Tống Tiểu Hoa hướng về phía Lục Tử Kỳ làm mặt quỷ: “Làm cho nước lũ lịch sử ngập chết ta đi! Làm cho bánh xe lịch sử đè chết ta đi! A di đà Phật...”

“...”

Lục Tử Kỳ im lặng, Tống Tiểu Hoa cười to.

Cười đủ rồi, lau mồ hôi: “Thời gian không còn sớm, chàng còn không đi sao?”

“Lúc này đi.”

“Lúc nào thì trở lại?”

“Ít thì hai mươi ngày, lâu thì hơn tháng.”

“Lâu như vậy...”

Giơ tay lên lấy trâm cài tóc của nàng lần nữa cài vào trên búi tóc cho tốt: “Ta sẽ tận lực sớm một chút.”

Tống Tiểu Hoa sáng sủa cười một tiếng: “Tốt. Tự mình cẩn thận.” Ta chờ chàng trở về...

Lục Tử Kỳ cong khóe môi: “Tốt. Nàng cũng vậy.” Chờ ta trở lại...

Chương 28

Công Chúa Đến Nhà

Hoặc Nam vội vã tới, lại vội vã đi, vung lên ống tay áo, chỉ để lại một đống bụi đất...

Lục Tử Kỳ cũng đã đi gần một tháng.

Trên đường đi làm việc cũng chỉ cho người quay về gửi hai lần tin tức về, chỉ nói là rất nhanh sẽ trở về. Tống Tiểu Hoa cũng chỉ đưa cho người đưa tin về hai lần quần áo mà thôi, chỉ nói tất cả đều tốt.

Trời bắt đầu có gió, lại lạnh, nếu như hấn không về đúng như trong lời nói, thì nàng sẽ phải sai người mang quần áo thật dày cho hấn rồi.

Ngay tại thời điểm Tống Tiểu Hoa thu chân nhìn sắc trời có chút âm trầm, ông trời đừng có mưa ngay lúc này, bằng không tổn thất có thể to lắm. Ai, mấy ngàn năm nay, dựa vào sắc trời mới có thể có cơm ăn điều này không bao giờ thay đổi, không biết đến tột cùng là loài người quá vô dụng hay là, ông trời quá lợi hại.

Trong khoảng thời gian này, Tống Tiểu Hoa không còn trải qua những ngày bận rộn, mà lại bình bình đạm đạm.

Cả ngày chỉ có làm việc nhà, chăm sóc chó và dạy đứa nhỏ vẽ tranh...

Nàng cảm giác tài nấu nướng của mình có tiến bộ, mặc dù Lục Lăng cho là so với cha hấn làm còn chưa ngon bằng, chỉ là dù sao vẫn có thể ăn được, hơn nữa, Tống Vô Khuyết cũng ăn được rất hăng hái. Phải nói, nó không hổ là loài chó sói lớn trên thảo nguyên, vừa dễ nuôi lại lớn lên rất nhanh, mới hơn ba tháng, thì nó nặng lên thêm rất nhiều, Lục Lăng đã sớm không thể ôm nó chạy khắp nơi nữa, hơn nữa ăn nhiều hơn so với Lục Lăng...

Kết hợp với việc dưỡng từ trong ra ngoài từ trung y, hơn nữa bình thường thường ăn canh cá và cháo ngũ cốc, ăn thực phẩm thiên nhiên tinh khiết, hô hấp không khí tinh khiết không bị ô nhiễm, mỗi ngày tinh thần đều sáng khoái, eo tốt chân tốt tinh thần tốt, tay tốt chân tốt da tốt...

Về phần tiến triển của cô khi cầm bút lông viết chữ, hoàn toàn trái ngược với thành quả của việc dưỡng nhan sắc...

Những lúc nhàn không có chuyện gì làm, nàng sẽ dạy Lục Lăng số học.

Ngoại ngữ không dùng được, máy vi tính càng thêm không dùng được, về phần thi từ ca phú vốn là không nhớ bao nhiêu, lại nói, vạn nhất đọc ra những sáng tác về Nhạc Phi Lí Thanh Chiếu hay Nạp Lan Dung Nhược, lỡ như truyền ra ngoài, chẳng phải về sau cũng chưa có chuyện về bọn họ sao? Đạo văn là đáng xấu hổ, đạo văn danh nhân trong lịch sử gì đó là muốn bị thiên lôi đánh...

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, trong bụng mình cũng chỉ có việc tính toán tăng giảm là có thể lấy ra dạy dỗ người bạn nhỏ này thôi, còn cấp bậc cao hơn nữa cái gì là đa nguyên phương trình cái gì Calculus... Đã sớm trả lại toàn bộ cho lão sư một chút cũng không còn lại. Dù sao những thứ phức tạp kia dù có dạy vào thời này cũng không thể dùng được, cho nên chỉ dạy số học đơn giản để khai phá trí lực và làm cho suy nghĩ tích cực hơn.

Thỉnh thoảng khi hăng hái nàng thường, kể cho bé củ cải nghe một chút truyện cổ tích và dạy hát một số bài hát thiếu nhi hay ca dao.

Tống Tiểu Hoa cảm giác mình làm mẹ ghẻ làm được càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, đã bắt đầu từ từ dung nhập vào nhân vật này, hơn nữa yêu nhân vật này.

Mỗi sáng sớm, Tống Tiểu Hoa cũng sẽ cùng với Lục Lăng đi thư phòng đối với mẹ ruột của hắn thỉnh an buổi sáng, nàng đứng ở một bên nghe tiểu tử thao thao bất tuyệt nói qua ví dụ như ngày hôm qua đã làm gì ăn cái gì, buổi tối lại mộng cái gì.

Bình thường trong lúc đó Tống Tiểu Hoa sẽ nhìn chăm chú vào khối bài vị yên lặng kia, cái gì cũng không nghĩ, chỉ là xuất thần một lát mà thôi.

‘Tử Đồng’, tên của mẹ Lăng Nhi.

‘Đồng Nhi’, vợ đã chết của hắn.

Ầm ầm rớt cuộc sau một tuần lễ trôi qua ông trời cũng không thể nhìn được nữa đã bắt đầu mưa, cũng may nghe Trương thẩm nói, trên căn bản hoa mẫu cũng đã thu hoạch xong rồi, trận mưa này sẽ không mang đến chuyện xấu gì.

Theo như lời đã nói, đáng lý ra thì Lục Tử Kỳ phải trở về tới rồi.

Trong khi sắc trời u ám, nhưng hai ngày nay tâm tình của Tống Tiểu Hoa vẫn đều rất tốt.

Thời điểm nấu cơm nàng thường hát đôi câu ‘ngọt như mật’, còn khi nàng quét sân giống như là đang biểu diễn ‘Song Tiết Côn’, cả người giống như là ăn phải thuốc lắc, tinh lực dồi dào tìm việc phát tiết.

Lục Tử Kỳ phải trở về tới rồi, nam nhân của nàng, a rỗng rỗng...

“Mẫu thân, Lăng Nhi vẽ rất khó coi sao?”

Lục Lăng bị Tống Tiểu Hoa chột phát ra tiếng cười quái dị làm cho mặt như đưa đám, vốn là, nơi nào lại có con mèo trưởng thành có hình dạng như vậy được?

“Cho mẫu thân nhìn một chút.” Tống Tiểu Hoa cười hì hì cầm lấy bức vẽ: “Tạm được, nếu như có màu xanh dương thoa lên thì càng tốt hơn!”

Nàng dạy Lục Lăng vẽ bức tranh này, là mèo máy Đôrêmon, đang chơi trò ‘kéo búa bao’...

“Ngày mai nương sẽ dạy con vẽ con chuột, con chuột kia tên là ‘Chuột Mickey’.”

“Bởi vì hắn luôn ăn trộm thức sao?”

“Ừ... Không sai! Lăng Nhi thật thông minh! Chuột Mickey còn có một bạn tốt, là con vịt, gọi là ‘Vịt Donald’.”

“Oa! Con vịt cũng ăn kẹo sao?”

“Đúng, hắn cùng Lăng Nhi một dạng, thích ăn nhất mút quả!”

“Cũng cùng một dạng với Vô Khuyết!”

Vẫn nằm ở cửa nhìn những hạt mưa bên ngoài đến ngăn người, khi nó nghe được có người gọi mình, liền uốn éo quay đầu u oán ‘ô ô’ hai tiếng, trận mưa này, xem như làm cho nó nín hổng rồi.

Tống Tiểu Hoa vừa định muốn mở miệng an ủi nó một chút, lại thấy nó đột nhiên dựng hai lỗ tai lên, sau đó liền bay lên trời, giống như viên đạn bắn thẳng ra bên ngoài.

Chẳng lẽ...

Tiếng động ở cửa, một tiếng kêu sợ hãi vang lên, là, Lục Tử Kỳ.

Tống Tiểu Hoa đứng dậy vọt tới bên cửa phòng, rồi dừng lại.

Một tiếng quát bén nhọn, là, âm thanh của một cô gái.

“Xin công chúa xuống tay lưu tình, đây là con chó của nhà ta.”

Công chúa?...

“Khá lắm súc sinh không có quy củ này!”

Súc sinh?!

Tống Tiểu Hoa hừ một tiếng đi qua xách Lục Lăng đang ở một bên vui mừng nhảy cẫng lên chạy ra bên ngoài, cầm lên cây dù cạnh cửa, nói: “Đi, đi với mẫu thân nghênh đón cha con!”

Dắt tay nhỏ bé của Lục Lăng, cất bước ra khỏi phòng, cất giọng kêu: “Tống Vô Khuyết, trở lại đây!”

‘Con chó như viên đạn’ khi nghe tiếng gọi, thì hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang theo sát ở một bên còn lại của Tống Tiểu Hoa.

Cách một màn mưa, có thể thấy được ở ngoài cửa viện đang mở lớn có hai người đứng sừng sững, khoác áo mưa, trùm mũ, một nam một nữ. Nam cao lớn, nữ cao gầy.

“Tướng công, mau mời khách đi vào ngồi đi!” Tống Tiểu Hoa không nhanh không chậm tiến ra đón, khi còn khoảng cách có hai bước thì buông lỏng Lục Lăng ra, cười tủm tỉm nhìn Lục Lăng chạy nhanh lao vào trong ngực của Lục Tử Kỳ.

“Phụ thân, Lăng Nhi rất nhớ phụ thân.” Lục Lăng chu mỏ muốn khóc, chỉ là vẫn còn nhìn được, chỉ thật chặt ôm cổ của Lục Tử Kỳ, ở trên cổ của hắn cọ tới cọ lui: “Phụ thân có nhớ Lăng Nhi hay không?”

“Có, dĩ nhiên nhớ rồi.” Lục Tử Kỳ dùng một tay ôm lấy nhi tử, cảm giác cái thân thể nhỏ nhỏ này mang đến nhiệt độ cho mình, lòng đã sớm mềm thành một vũng nước.

“Tốt lắm tốt lắm, trời mưa to, coi chừng bị ướt làm cảm lạnh.” Tống Tiểu Hoa chuyển tầm mắt một cái: “Đứa bé không hiểu chuyện, khiến vị cô nương này chê cười, mời vào bên trong, uống ly trà nóng để xua tan khí lạnh.”

“Không cần khách khí, ta chỉ là muốn nhìn xem Lục công tử về đến nhà an toàn.” Cô gái nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một cái: “Người chính là phụ nhân của Lục công tử?”

“Đúng vậy.”

Lục Tử Kỳ cười nói: “Xem ta, còn chưa có giới thiệu hai người với nhau. Tiểu Hoa, vị này là Hưng Bình công chúa Liêu quốc. Hưng Bình công chúa, vị này chính là vợ của tại hạ.”

Tổng Tiểu Hoa làm vẻ mặt kinh ngạc: “Thì ra là công chúa nước láng giềng? Không có tiếp đón từ xa, mong công chúa đừng trách.”

Mắt phượng của cô gái nhú lại.

Một người phụ nữ bình thường khi đối mặt với người quyền quý mà vẻ mặt lại thùy mị không kiêu ngạo cũng không tự ti, nếu là nam nhi bình thường cũng không thể trấn định như thế, chẳng lẽ nàng là có lai lịch gì hay sao?

“Không cần mở miệng một tiếng đều là công chúa, ta tên là Gia Luật Bình, gọi thẳng tên của ta là được rồi.”

Lục Tử Kỳ lắc đầu: “Công chúa, này sợ rằng không ổn.”

Gia Luật Bình nhìn hẩn chăm chăm: “Lục công tử, ngươi có thể gọi ta là Bình nhi.”

“Chuyện này...”

Bình nhi? Xem lão nương ta như tượng sao!

Tổng Tiểu Hoa cắn răng, dịu dàng xen vào nói: “Tướng công, có lời gì muốn nói thì vào nhà mà nói! Coi như chúng ta không sợ lạnh, đứa bé cũng không chịu nổi!”

Gia Luật Bình không kiên nhẫn chau mày: “Ta nói không cần!”

Mẹ kiếp! Lão nương cùng nam nhân của lão nương nói, không có chuyện của ngươi?!

Thế giới mỹ diệu như thế sao ta lại cảm thấy nóng như vậy không được không được...

Tổng Tiểu Hoa liền hít sâu mấy lần, mới chịu đựng không trực tiếp dùng cây dù trực tiếp đâm vào khuôn mặt của người vừa mới nói chuyện kia.

“Công chúa...”

“Gọi ta Bình nhi!”

Lục Tử Kỳ thái độ kính cẩn lại một bước cũng không nhường: “Công chúa thân thể thiên kim, xác thực không nên đứng lâu trong mưa. Nếu là có gì sơ xuất, chính là do Lục Tử Kỳ ta tiếp đãi không chu đáo, ta cũng không làm tròn đạo đãi khách của Đại Tống.”

“Khách?” Gia Luật Bình lạnh lùng khế hừ: “Tốt! Ta tìm được chỗ đặt chân xong sẽ phái người tới thông báo ngươi, những ngày kế tiếp, sẽ phải phiền toái Lục công tử cố gắng hết sức làm người chủ nhà tận tình khoản đãi người khách

này rồi!” Nói xong xoay người muốn đi, lại nghĩ đến cái gì tựa như dừng lại: “Tuy nói tiểu biệt thắng tâm hôn, nhưng là đừng túng dục quá độ!”

Dứt lời không do dự nữa, đi tới chỗ con ngựa đang chờ ở trước cửa, gọn gàng xoay người lên ngựa, cùng mấy tên tùy tùng cùng nhau đi, văng lên vô số bùn nhão.

Lưu lại Lục Tử Kỳ đối mặt với cặp mắt cũng nhanh muốn phun ra lửa của Tống Tiểu Hoa, liên tục cười khổ.

Liêu bang quả nhiên dân phong thật là không bị cản trở, vị công chúa này hào phóng diễm xuất càng thêm làm người ta nhìn mà than thở...

Túng dục quá độ... Việc này...

Chương 29

Người Là Nam Nhân Của Ta

Cởi xuống áo che mưa, thay y phục ẩm ướt, Lục Tử Kỳ ở bên trong phòng uống trà nóng, rót cuộc cũng có thể hảo hảo mà quan sát nhà đã lâu chưa về một chút.

Trần thiết không đổi, vẫn chỉnh tề như cũ.

Trên bàn có bày ra mấy tấm giấy có chữ, rất dễ dàng có thể phân biệt ra được, mặc dù đều là ngang không bằng thẳng không ngay không có chương pháp gì, nhưng chữ của người nào đó rất tương đối lại có thêm... Sát khí... Giương nanh múa vuốt giống như bộ dạng của nàng. Chắc hẳn, mới vừa ở bên ngoài nàng nhất định nhịn rất vất vả rồi...

Trên mặt không tự chủ được dẫn theo một nụ cười, lấy tay lấy ra các trang giấy tán lạc tại góc bàn, mở ra cẩn thận mà nghiên cứu một lần.

Là một bức họa, một bức họa không biết là vẽ cái gì, đầu tròn tựa thân thể cũng tròn tựa ngay cả tứ chi đều là tròn tựa, bức họa kỳ quái... Chỉ là, cặp mắt tròn tựa có vài phần giống nàng.

Lắc đầu bật cười, nàng nếu biết mình nghĩ như thế, sợ là mắt còn có thể trừng tròn hơn nữa?

Lúc ở bên ngoài bên ba lao lực chưa cảm thấy, đợi đến khi trở về nhà, hoàn toàn tỉnh táo lại sau mới chợt hiểu, thì ra là, mình cũng bất tri bất giác đối với nàng có mấy phần nhớ thương.

Lăng Nhi cùng chó nhỏ đi theo nữ chủ nhân ở phòng giữa tới tới lui lui bận rộn, vì nghênh đón nam chủ nhân trở lại.

Lăng Nhi cao thêm chút, trắng hơn chút, nặng lên chút, cũng hoạt bát và sáng sủa hơn chút.

Chó nhỏ... như thế nào lại lớn nhanh như vậy, chỉ là thời gian hơn một tháng mà lại lớn gấp mấy lần, một đoàn đen thùi lùì nhe răng chạy ra, làm cho hấn sợ lão đảo suýt chút nữa là ngã ngổì trong vũng bùn, cho tới bây giờ còn không nhin được trong lòng còn run run. May nhờ có Hưng Bình công chúa kịp thời ngăn lại, nếu không, sợ là mình không còn mặt mũi nữa.

Hưng Bình công chúa... Ai, vẫn là tranh thủ thời gian suy nghĩ một chút phải giải thích như thế nào...

“Tiểu Hoa...”

“Đội đã...!”

“Tiểu Hoa...”

“Ta không rảnh!”

“Tiểu Hoa...”

“...”

Lục Tử Kỳ thở dài đứng lên, ngăn trước mặt của Tống Tiểu Hoa người đang im re không chịu nói chuyện với hấn: “Nàng nghỉ một lát, ta có lời muốn nói với nàng.” Rồi nhìn về hướng Lục Lăng đang tò mò nhìn bọn họ nói: “Lăng Nhi, con mang theo Vô Khuyết đi phòng bếp nhìn lửa trong lò một chút đi, đừng để nó làm khô hết nước.”

Lục Lăng không yên tâm nhìn qua Tống Tiểu Hoa không cao hứng ở bên cạnh kéo kéo vạt áo kêu: “Mẫu thân...”

Đối với tiểu tử nhỏ như nắm gạo nếp này Tống Tiểu Hoa hoàn toàn không có lực chống đỡ không thể làm gì khác hơn là cúi người ngắt khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo mũm mĩm của nó, giật giật khoe miệng nặn ra một nụ cười vắn vẹo: “Cầm dù đi đừng để bị dính ướt, buổi tối mẫu thân sẽ làm canh trái cây cho con ăn.”

Đuổi đi một oa nhi một con chó, trong phòng chỉ còn hai người đang đứng mặt đối mặt nhau rơi vào cảnh trầm mặc.

Vẫn là quần áo mộc mạc, kiểu tóc đơn giản, không son phấn. Chỉ là, màu da không còn vàng vọt như khi vừa khỏi bệnh, mà là trắng nõn lộ ra một chút đỏ hồng nhàn nhạt. Giống như là hơi mập lên chút, điều này làm cho nàng nẩy nở thêm một chút, không còn là cái loại y hệt trẻ con gầy yếu nữa.

Mày liễu cong cong, mũi dọc dừa, môi trái tim màu hồng, tiểu thê tử của hấn có thể xứng với bốn chữ ‘giai nhân thanh tú’ này. Nếu như, cặp mắt hạnh kia không chứa đầy ‘tia lửa văng khắp nơi’ trong lời nói...

“Canh trái cây là món ăn nàng mới học được sao?”

“Đúng! Là học được trong quyển sách của Nguyên Hạo đưa cho ta!” Tống Tiểu Hoa trả lời cứng rắn, còn cố ý nhấn mạnh tên của người kia.

Lục Tử Kỳ há lại không nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của nàng: “Ta cùng Hưng Bình công chúa là tình cờ gặp nhau, do xảy ra một chút hiểu lầm...”

“Vô tình gặp được sao? Hiểu lầm?” Trải qua việc chứng kiến vô số tình huống cầu huyết trong phim truyền hình độc hại khi nghe đến hai tình huống này rất cuộc Tống Tiểu Hoa không thể nhịn được nữa hoàn toàn bộc phát: “Người nói cuộc gặp gỡ vô cùng lãng mạn của người với Hưng Bình công chúa là vô tình gặp được sao! Ta nói làm sao mà người lại trì hoãn lâu như vậy mới trở về đây, thì ra là cùng tiểu mỹ nhân công chúa chơi trò hiểu lầm! Nếu như chơi thoải mái như vậy, sao các người không ở bên ngoài tiếp tục! Làm gì còn cố ý chạy đến trước mặt của ta liếc mắt đưa tình hả? Là tới thị uy hay là xem ta thành người chết? Ta cho người biết, ta không quản các người là cái gì công tử cái gì công chúa, nếu làm cho ta phát bực thì bảo đảm các người không thể chịu nổi đâu!”

Lục Tử Kỳ vừa giận vừa buồn cười lại không biết làm như thế nào: “Tiểu Hoa, nàng nói năng lộn xộn cái gì vậy...”

“Ta loạn thất bát tao cũng không bằng các người! Uổng phí ta còn ngày nhớ đêm mong người...”

Tống Tiểu Hoa một bồn lửa giận từ từ biến thành đầy bụng uất ức, âm thanh nghẹn ngào, không thể nói được nữa.

Muốn đi ra ngoài, lại bị Lục Tử Kỳ ngăn ở trước mặt. Tức giận liều mạng dùng sức phải đi qua, nhưng không ngờ lại nghe được một tiếng kêu đau, theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy hấn che vai trái, hai hàng lông mày xiết chặt, sắc mặt trắng bệch.

Cả kinh trong lòng, bật thốt lên: “Người làm sao vậy?”

Lục Tử Kỳ dừng một chút, chân mày hơi giãn ra miễn cưỡng cười cười: “Bị thương cũng không có gì đáng ngại.”

“Cái gì bị thương? Bị thương như thế nào? Cho ta nhìn một chút!”

Tống Tiểu Hoa nhẹ nhàng cầm cổ tay: “Khi chúng ta đang trên đường trở về, đụng phải Hưng Bình công chúa đang xuất hành đi du ngoạn, bởi vì sắc trời hơi tối nên nhìn không rõ, hai bên có chút hiểu lầm nên náo loạn, nàng vô ý bắn ta bị thương. Chỉ là vết thương đã sớm được xử lý, nghỉ ngơi tầm vài ngày liền tốt. Đây chính là lý do ta cùng nàng vô tình gặp được, còn có hiểu lầm.”

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thản nhiên của hấn nói: “Chính vì vậy, nàng mới đưa người trở lại đây?”

“Đúng vậy, nàng rất kiên trì, nếu như không làm như vậy thì nàng sẽ áy náy, ta cũng không thể làm mất thể diện của nàng, dù sao, nàng cũng là công chúa Liêu quốc.”

“Cho nên, các người ở trên đường về kết bạn, tình cảm đột nhiên tăng mạnh rồi phải không?”

“Tuyệt không có chuyện này!”

“Coi như ngươi đối với nàng không có việc gì, nhưng nhất định nàng đối với ngươi có chuyện!”

Lục Tử Kỳ khoe môi nhất câu: “Vây cùng ta vô can rồi.”

Tổng Tiểu Hoa nhẹ nhàng ‘phi’ một tiếng: “Quyển rũ người ta, lại lật mặt ăn vạ không nhận, nam nhân, quả nhiên đều không có lương tâm!”

“Lời này không thể nói lung tung, đừng vội xử oan ta!”

“Nơi đây ngươi là huyện lệnh cũng là người lớn nhất, ngươi kêu oan thì phải đi tìm ai đây?”

“Vây... Bỏn huyện liền tự mình giải oan cho chính mình.”

Tổng Tiểu Hoa lại nhẹ nhàng ‘phi’ một tiếng: “Ta sợ ngươi lấy việc công làm việc tư!” Tiếp đó lại nhìn về phía chỗ đầu của hắn: “Thật sự không sao chứ? Vẫn là thỉnh Hồ đại phu tới xem một chút đi!”

Lục Tử Kỳ cười lắc lắc đầu: “Không cần, thuốc trị thương bôi ngoài da của người Liêu rất công hiệu.”

“Dừng! Biết rất rõ ràng ngươi trong người có thương tích, còn nhất định chết sống cùng với ngươi đứng ở trong mưa dài dòng không nghỉ, công chúa kia thật là ích kỷ bá đạo lại không nói đạo lý đáng ghét!” Tổng Tiểu Hoa càng nói càng giận, phần hận nói một câu: “Lại dám mắng ta là chó, còn dám làm tổn thương nam nhân của ta, một ngày nào đó ta cho nàng đẹp mắt! Ai ta hiểu...” Bùng tình hiểu ra vỡ ót một cái: “Không trách được... Không trách được nàng nói, không cần làm quá như vậy...”

A a a, nhìn dáng dấp của nàng là muốn tiếp tục việc củi khô gặp lửa bốc cháy chứ gì...

Công chúa chết tiệt kia, dám phá hư chuyện tốt của lão nương, lão nương không để yên cho ngươi!

Nhìn bóng lưng của Tổng Tiểu Hoa đang cắn răng nghiền lợi tông cửa xông ra, Lục Tử Kỳ sững sờ, cười một tiếng.

Nam nhân của nàng...

Chương 30

Bình Giác Chua Thê

Một bàn án, một cái ghé dựa, mấy hàng giá sách.

Sạch sẽ không dính một hạt bụi, giống nhau hôm đó hắn đi, ngay cả giấy tuyên thành trên bàn đang mở ra còn chưa kịp dùng tới, cũng không có thay đổi chút nào.

Nàng dọn dẹp gian thư phòng này rất thỏa đáng, giống như nàng chăm sóc cả nhà rất tốt.

Dùng ngón tay khẽ vuốt chữ trên bài vị đã sớm bị mài mòn do ma sát quá nhiều, khoe miệng chứa một nụ cười yếu ớt.

Sau đó, xoay người ngồi xuống, quay đầu nhìn quanh rồi cầm bút lên vẽ một con chồn trên giấy tuyên thành đã được để sẵn ở đó.

Đề bút xuống, đưa mắt nhìn chốc lát, thật thấp thỏm dài.

Đang tự mất hồn, tiếng gõ cửa vang lên, vừa dồn dập lại gấp.

“Vào đi.” Trong âm thanh chứa đựng chút ý cười mà ngay cả chính mình còn chưa phát hiện ra.

“Ai da ai da! Bông chết ta!”

Tống Tiểu Hoa bung một chén nước trà nóng hỏi muốn bước nhanh vào nhưng lại sợ nước bên trong tràn ra, chỉ đành phải từng bước từng bước từ từ đi vào, trong miệng dùng sức hô to gọi nhỏ.

Lục Tử Kỳ thấy thế vội vàng tiến ra đón, nhận lấy ‘củ khoai nóng bỏng tay’ này: “Nàng thật là, làm cái gì mà mang nhiều như vậy? Cũng sắp tràn ra ngoài rồi kia.”

Một cái bát to, mức tràn đầy cùng miệng chén ngang hàng màu nâu nhạt thuốc trà, tản ra mùi vị quen thuộc đã lâu không ngửi thấy.

Tống Tiểu Hoa vừa hướng về phía đầu ngón tay đã hơi đỏ lên do bung trà nóng thổi thổi, vừa học giống như xem trên tivi lời lẽ tai tại chỗ nhảy nhót hai vòng: “Những ngày chàng ở bên ngoài, khẳng định là không có theo lời dặn của ta, mỗi ngày uống một chén có đúng hay không?”

“Nàng lại nói oan ta...”

“Còn dám kêu oan? Mới vừa rồi ta đã kiểm tra hành lý của chàng, chàng mang theo mấy bao thuốc trà thì chúng còn nguyên như vậy mang về!” Tống Tiểu Hoa đôi tay chống nạnh tự biến mình thành một ấm trà lớn: “Hừ hừ, tưởng ta không biết hay sao hả? Về sau làm chuyện xấu, phải nhớ hủy diệt chứng cứ đi!”

Lục Tử Kỳ đặt tách trà lên trên khay trà, nín cười chấp tay: “Cảm ơn đã dạy bảo, ta sẽ ghi nhớ.”

“... Không cho nhớ! Còn muốn có lần sau hay sao?!”

“Được, không nhớ không nhớ.”

“Ngoan! Nhanh lên một chút uống sạch đi, còn có một tô nữa!”

“... Chẳng lẽ nàng muốn cho ta uống bù lại những ngày ta không uống hay sao?”

“Thông minh! Đoán đúng rồi, sẽ bù lại hết!” Tống Tiểu Hoa cười ha hả liếc bụng của Lục Tử Kỳ một cái: “Ngày hôm nay, ta sẽ làm cho bụng chàng có thể chống thuyền giống như Tể Tướng!”

“... Lục mỗ không tài không đức sao dám hy vọng xa vời vị trí Tể Tướng, cho nên, hãy độ lượng mà buông tha cho tại hạ đi!” Lục Tử Kỳ vái chào xin khoan dung: “Thật là không phải là ta không muốn tuân theo chỉ thị của nàng, mà thật sự là sắp xếp hành trình gấp lắm, vả lại ta ở nhiều nơi vắng vẻ hoang dã, điều kiện không cho phép!”

Tống Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn lên người trước mặt khắp người phong trần chưa hết, bộ mặt nồng đậm mệt mỏi, trong lòng có hơi đau nhói, bên ngoài bôn ba mấy chục ngày, nhất định hẳn mệt muốn chết rồi...

Nghiêm trang trầm ngâm: “Ừ... Ta thấy thái độ nhận sai của chàng cũng thành khẩn, tạm tha cho chàng lần này!”

Vụng về mừng rỡ: “Đa tạ Tiểu Hoa đã khoan hồng độ lượng!”

Hai người nhìn nhau, cười vui vẻ.

Lục Tử Kỳ một bên cười một bên nâng chung trà lên, uống một hớp, vẫn nóng như cũ, không khỏi thu lại nụ cười, cau lại mi tâm: “Nàng bị phỏng sao?”

“Không có, ta mới không có dễ bị thương như vậy!” Tống Tiểu Hoa đĩnh đạc vung tay lên, ý bảo hẳn ngồi xuống: “Trước cứ để đó, chờ lạnh một chút nữa rồi uống!”

“Cũng được.”

Đặt tách trà vào khay trà bên cạnh Lục Tử Kỳ đang định đi đến bàn đọc sách lấy cái ghế ở phía sau, lại bị Tống Tiểu Hoa ngăn lại: “Chàng đó đã bị thương như vậy rồi mà không chịu nghỉ ngơi thỏa đáng còn lộn xộn nữa, vạn nhất không cẩn thận làm vết thương bị rách vậy coi như hỏng hết công sức của ta rồi!” Vừa câu nhàu vừa đi tới sau cái bàn, hơi cúi người liền nhìn thấy bức tranh vừa mới vẽ vết mực vẫn chưa khô: “Đây? Đây là động vật gì, thật đáng yêu! Là mèo là chó hay là hồ ly hoặc là... tiểu báo?”

Lục Tử Kỳ ngăn người, chột vồ trán: “Đó là con chồn.” Chẳng lẽ tranh mình vẽ lại lui bước đến như thế sao...

“À... Thì ra con chồn là như vậy sao, ta chỉ thấy qua lông chồn làm áo khoác mà thôi.” Tống Tiểu Hoa hoàn toàn đã quên chuyện mang cái ghế, chỉ lo cảm bức họa kia nên bước ung dung đắc ý nói thắm: “Đây là chàng vẽ sao? Không tệ không tệ, tranh Trung Quốc thật là nhìn rất đẹp! Nhìn này lưu loát tiêu đường cong, vẽ mặt sinh động, giấy trắng mực đen trắng đen cân xứng...”

Lục Tử Kỳ nghe nàng ra vẻ hiểu biết phê bình lung tung, lần nữa vồ trán, đây đến tột cùng là nàng đang khen, hay là đang chê...

“Vậy ngày mai ta sẽ không dạy Lăng Nhi vẽ vịt Donald nữa, để cho Lăng nhi học vẽ con chồn tốt lắm, đây chính là mẫu có sẵn, hắc hắc!”

“Chuyện này...” Lục Tử Kỳ theo bản năng liền muốn ngăn cản, vậy mà khi nhìn thấy vẻ mặt hào hứng bùng bùng của Tống Tiểu Hoa thì không thể nói ra khỏi miệng: “Nàng... Mới vừa nói cái gì đường gì vịt?”

“Chính là con vịt thích ăn đường!”

“...”

Lục Tử Kỳ thông minh lựa chọn kết thúc cuộc nói chuyện mà hẳn có thể vĩnh viễn cũng không cách nào chân chính làm rõ ràng chủ đề, cầm lấy bát thuốc đã ấm áp ở trong khay đưa lên miệng uống cạn.

Tống Tiểu Hoa nhìn thấy cánh tay trái của hắn vẫn thủy chung không có nhúc nhích khi hắn cúi người, thu hồi cười đùa vui vẻ: “Thật là bị thương không nặng sao?”

“Cái gì... À... Không phải đã nói với nàng rồi sao, chỉ là bị trầy da một chút mà thôi.”

Trầy da một chút mà lại khiến cả một cánh tay căn bản không cách nào động một cái? Trầy da một chút mà sắc mặt lại trắng bệch đầu đầy mồ hôi lạnh khi chỉ bị nàng va chạm nhẹ như vậy sao? Trầy da một chút mà lại khiến cho công chúa kia kiên trì muốn đưa hắn về nhà sao? Trầy da một chút mà lại khiến cho hắn không thể... làm cái kia hay sao...

Thật ra thì Tống Tiểu Hoa rất muốn trình diễn giống như trong phim điện ảnh truyền hình và trong kịch thường xuất hiện ‘tình tiết chữa thương’.

Nữ chủ cởi băng đeo của nam chủ ra, nhìn vết thương máu thịt be bét cặp mắt rung rung chọt nước mắt rơi như mưa, gất giọng: “Cũng bị thương thành như vậy rồi, còn nói không có việc gì!”. Tiếp đó, vừa cầm bột thuốc hướng trên miệng vết thương rắc xuống dùng miệng nhẹ nhàng thổi vừa run rẩy hỏi: “Có đau không?”, tất nhiên là nam chủ hào khí vạn trượng nói: “Không đau!”, sau đó nhu tình vạn chủng bổ túc một câu: “Nhưng là, nước mắt của nàng, làm cho nơi này của ta thật là đau...”

Ánh đèn mờ nhạt, âm nhạc vang lên, nam chủ bắt được tay nhỏ bé của nữ chủ hướng vào lồng ngực xích lữa của mình, nhất thời, củi khô bốc cháy hừng hực...

Chỉ tiếc, việc cầu huyết trên thế giới mặc dù rất nhiều, nhưng cuộc sống thực tế cũng không như vậy.

Tống Tiểu Hoa vô cùng tự nhiên hiểu biết chính mình, chỉ bằng nàng không hề hiểu gì về việc trị thương và lại động tay đông chân, nếu làm không tốt, có thể dẫn đến kết quả xấu hơn trước, băng vải mở ra, sau đó sẽ không trở về như cũ được...

“Nghĩ gì thế?”

“Ta đang nghĩ...” Tống Tiểu Hoa đảo tròn mắt, lộ ra một nụ cười khiến cho mí mắt của Lục Tử Kỳ không nhịn được nháy lên: “Chàng và công chúa Liêu quốc đó, ngược lại có điểm giống Tiểu Yên Tử cùng Ngũ a ca, đều là một mũi tên bắn ra chuyện!”

“Bọn họ... Là ai?”

“Một đôi tình nhân!”

Lục Tử Kỳ nghe được không hiểu ra sao cái hiểu cái không, chỉ là Tống Tiểu Hoa nghiêng treo trong đôi mắt lộ ra cảm xúc, hẳn còn là hiểu được một chút, lập tức đoan chánh vẻ mặt, còn kém là không có chỉ tay lên trời thề mà thôi: “Lời ấy sai rồi, ta cùng với Hưng Bình công chúa tuyệt đối cùng bọn họ không có nửa phần tương tự!”

“Hả? Thật ra thì, cho dù có cái gì tương tự cũng không có gì không tốt.”

“Không không, tuyệt không có tí xíu tương tự!”

Tống Tiểu Hoa muốn cười nhưng lại cố nhịn cười làm cho khóe mắt treo ngược càng phát ra thêm mấy phần tà khí nói: “Ta phát hiện chàng thật đúng là có khả năng trêu chọc một chút người ly kỳ cổ quái, lúc trước là Nguyên Hạo, chàng đến tốt cùng là thế nào đắc tội hẳn, thế nhưng đưa đến hẳn cố ý cho chàng một vị thuốc để cho khổ đến rơi nước mắt, hiện tại, lại chọc tới một công chúa, ai! Thật là lam nhan họa thủy, trêu ong ghẹo bướm!”

Lời nói này nói xong Lục Tử Kỳ trợn mắt há hốc mồm, gương mặt oan uổng.

Thế nào lại biến thành hẳn trêu chọc Nguyên Hạo rồi hả? Hơn nữa hẳn có vô dụng như vậy không còn rơi nước mắt nữa? Lam nhan họa thủy, trêu ong ghẹo bướm, rốt cuộc đây là chuyện gì...

Bộ dáng hẳn ngậm bồ hòn làm ngọt khiến cho Tống Tiểu Hoa nhìn thấy tâm tình thật là tốt, thu hồi bức họa kia, vỗ vỗ tay: “Được rồi, ta đi dụ dỗ Lăng Nhi ngủ. Nó mấy ngày này đều là cùng ta ngủ, kế tiếp vẫn là tiếp tục như vậy, mãi cho đến thương thế của chàng tốt mới thôi, tránh khỏi hẳn lúc nửa đêm duỗi cánh tay đá chân, chạm đến vết thương của chàng. Chàng cũng không nên đọc sách nữa, nhanh nghỉ ngơi đi!”

Lục Tử Kỳ gật đầu cười khế: “Lăng Nhi đứa nhỏ này ngủ, là có một chút không thành thật, vất vả nàng rồi.”

“Không có gì, dù sao ta có thời điểm ngủ so với nó còn hơn thế nữa!”

Bỏ lại câu nói làm cho Lục Tử Kỳ có chút thất sắc, Tống Tiểu Hoa bung lên chén hoảng hốt đi ra ngoài.

Thì ra là, nàng không chỉ là một bà chằn, tham tiền, còn là một, ‘bình giám chua’ thế...